

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ: ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

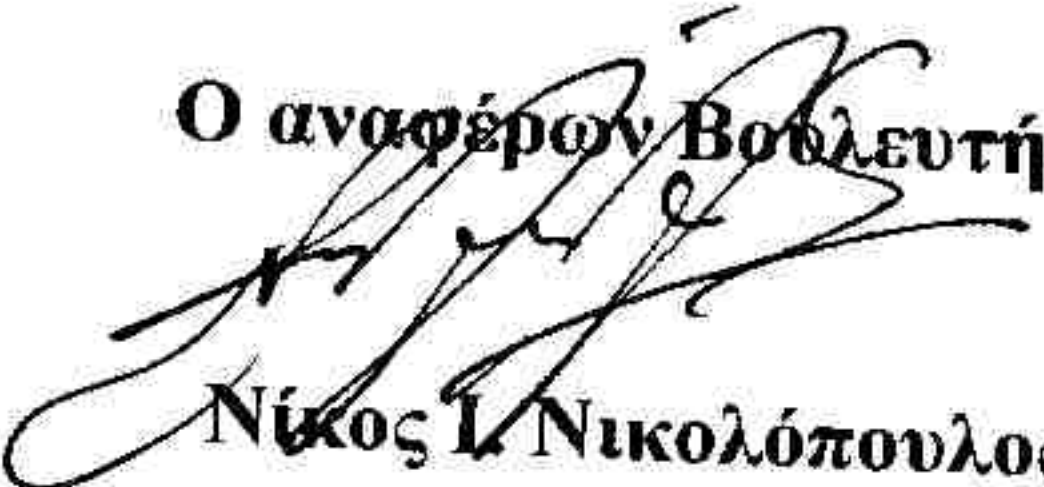
ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΠΑΒ	390
21 ΣΕΠ. 2010	

Θέμα: Συνεχής αύξηση κρατικών δαπανών.

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «Εξπρές» (31/08/2010) που αφορά στο γεγονός ότι η Ελλάδα είναι ένα σπάταλο και αναποτελεσματικό κράτος που αδυνατεί να ανταπεξέλθει οικονομικά, ενώ οι κρατικές δαπάνες, κάθε χρόνο, αυξάνονται συνεχώς.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Κράτος και επιχειρήσεις

Στα ανεπτυγμένα κράτη της Δύσης κουμάντο κάνουν, εμμέσως πλην σαφώς, οι μεγάλες πολυεθνικές και οι τράπεζες. Οι πολιτικοί περιορίζονται σε έναν ρόλο

ρυθμιστικό και διαχειριστικό. Στην καλύτερη περίπτωση εξισορροπητικό των πολλών και αντικρουόμενων συμφερόντων. Εξ ου και σήμερα παρατηρείται ένδεια λαμπρών πολιτικών προσωπικοτήτων οι οποίες θα παράγουν πολιτικές που θα εμπνέουν τους πολίτες και θα ανοίγουν νέους δρόμους προόδου κι ευημερίας.

Στην Ελλάδα τέτοιοι πολιτικοί δεν υπάρχουν. Πλην όμως δεν υπάρχουν ούτε μεγάλες πολυεθνικές ούτε πανίσχυρες τράπεζες για να χαράζουν τις πολιτικές που θα υλοποιούν οι πολιτικοί. Ετσι συμβαίνουν τα εξής παράδοξα: Πρώτον, οι πολιτικοί να εμπιστεύονται περισσότερο τις νόρμες του εξωτερικού και όχι του εγχώριου κεφαλαίου. Και δεύτερον, οι πολιτικοί να λειτουργούν ως επιχειρηματίες αντλώντας το διαπραγματευτικό τους δικαίωμα απ' την πολιτική ισχύ που τους προσφέρει η δημοκρατική ανάδειξή τους στην εξουσία.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της παραχώρησης δημόσιας γης προς αξιοποίηση. Το κράτος φαντάζει ως ο μεγάλος επιχειρηματίας και η κυβέρνηση ως ο μάντζερ που διαπραγματεύεται με το ξένο (ίσως και κατά περίπτωση) και με το εγχώριο κεφάλαιο μεγάλα επιχειρηματικά deals. Έχει την πολιτική νομιμοποίηση και η μέγκεντ του μνημονίου επιβάλλει να το πράξει.

Είναι ένας τρόπος κι αυτός να καλύψει το κράτος τα χρέη του. Πουλώντας ή ενοικιάζοντας, όπως θα έκανε κάθε νοικοκύρης που θα αντιμετώπιζε πρόβλημα ρευστότητας, επιδιώκει να καλύψει τις μαύρες τρύπες που δημιουργήσαν παλαιότερη κακοδιαχείριση και λανθασμένες επιλογές. Το ερώτημα εν προκειμένω είναι αν η συγκεκριμένη επιλογή θα βελιώσει τη γενικότερη κατάσταση ή απλά θα ανακυκλώσει και εντέλει γιγαντώσει το πρόβλημα. Ουδείς γνωρίζει. Πλην όμως εδώ όπου φτάσαμε είναι μονόδρομος.

Μονόδρομος όμως δεν είναι η διάσωση και συντήρηση ενός σπάταλου και αναποτελεσματικού κράτους που δια των παροχών και δαπανών του ανακυκλώνει και ενισχύει την ισχύ της πολιτικής εξουσίας. Ένα απλό παράδειγμα: Τη χρονιά των Ολυμπιακών Αγώνων οι κρατικές δαπάνες ήταν 45 δισ. ευρώ. Στον προϋπολογισμό του 2009, χωρίς ολυμπιακά έργα, αυξήθηκαν κατά 60% φτάνοντας τα 70 δισ. ευρώ.

Πού πήγαν όλα αυτά τα χρήματα; Η ζωή απέδειξε πως δεν πήγαν σε παραγωγικές επενδύσεις, που θα δημιουργούσαν προϋποθέσεις παραγωγής νέου πλούτου. Το πιθανότερο είναι πως πήγαν σε εξυπηρέτηση πελατειακών σχέσεων. Σήμερα, που το μνημόνιο γκρεμίζει τα πάντα και επιβάλλει μεγάλες ανατροπές, οι κρατικές δαπάνες μειώθηκαν μόλις κατά δύο δισ. ευρώ.

Εμφανίζεται δηλαδή μια τάση όχι μείωσης, αλλά αύξησης της ισχύος του κράτους και κατ' επέκταση της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας που τη διαχειρίζεται.